

kelig Tjeneste, saa vil man virkelig imødekomme de Duffer, der raade overalt i Landet om at komme Landboerne i Møde under de forhaandenværende vanffelige Konjunkturer, og denne Imødekommen vil ramme netop der, hvor Trangen er. Man har beklaget sig over, at den Velvilje, Tinget paa forskjellig Maade har villet vise Befolkningen, ikke har ramt retfærdig; men ved en saadan Bestemmelse, hvorved man nedsætter Rentefoden til $3\frac{1}{2}$ pCt., vil man ramme der, hvor der er virkelig Trang til Stede, thi de, der skyldte flest Penge bort, ville saa størst Fordeel af en saadan Omordning.

Seg vil derfor anbefale det eventuelle Udvalg at tage dette Spørgsmaal op til alvorlig Prøvelse og om muligt enes med Regeringen om at gaa denne Vej. Det er en virkelig Indrømmelse til Befolkningen. Dette at tage de umyndiges Midler alene, finder jeg ikke, der i og for sig er tilstrækkelig Anledning til. Man maa huske paa, at man fremtvinger de umyndiges Midlers Forvaltning under Overformynderiet, og der er da, forekommer det mig, ingen Anledning til at lade det gaa ud over dem alene. Det faar let Udseende af, at dette Spørgsmaal er noget Valgflæst, som man vil pnytte sig ud med ved de kommende Valg. Nej, mine Herrer, ville De virkelig gøre noget, for at Rentefoden kan nedsættes, saa forandre De Loven af 6te April 1855 og fastsætte den legale Rente til $3\frac{1}{2}$ i Stedet for 4 pCt.

Scharling: Efter den Udtalelse, der er fremkommen fra den højtærede Justitsminister, føler jeg mig ikke opfordret til at gaa synnderlig dybt ind paa det foreliggende Lovforslag, men jeg ønsker dog at udtale min fulde Tilslutning til Ministerens Udtalelser og hans Standpunkt. Jeg anser ligesom han det foreliggende Lovforslag for et i allerhøjeste Grad uretfærdigt Forslag, fordi det gaar ud paa at tage fra nogle af de smaa Besiddere og give til nogle af de store Besiddere. Jeg kunde fristes til at betegne det foreliggende Forslag som socialistisk, dersom jeg ikke derved vilde gøre Uret mod Socialisterne. Thi naar Socialisterne angribe den private Ejendomsret og paakalde Statens Indskriden, har det dog altid været for at tage fra de besiddende til Fordeel for de besiddelsesløse. Men dette Forslag tager fra en Klasse besiddende og giver til en anden Klasse besiddende, og vel at mærke, saaledes som oplyst af den højtærede Minister, det tager fra de smaa besiddende og giver til de store besiddende. Det er jo for saa vidt i nær Slægt med det Lovforslag,

den ærede Ordfører for Forslagsstillerne for nogen Tid siden indbragte om at give Dotationer af Statskassen til Behnsbesiddere og større Godsejere, medens de smaa Ejendomsbesiddere fik nogle faa Kroner. Der tales om, at det er de producerende Klassers Tarv, der skal varetages, og særlig da Landbrugets. Men dette Lovforslag omfatter ikke alene Udlaan i Landejendomme, men ogsaa Udlaan i kjøbenhavnste Ejendomme, og det er ikke oplyst for deres Bedkommende, at der er en saadan Nedgang i Vejen, at der kan være tilstrækkelig Grund til at komme disse Ejendomsbesiddere til Hjælp ved Nedsættelse af Renten. Men selv om dette var Tilfældet, vilde jeg anse det for aldeles uretfærdigt at tage netop fra de umyndige for at give til dem, der selv kunne varetage deres Tarv. Det er jo en tvungen Sag, at de umyndiges Midler bestyres under Statskassen; de skulle jo ind under Overformynderiet og forvaltes der, og det maa og bør da være Statens Opgave at skaffe dem det samme Udbytte af deres Midler, som andre Kapitalister i Almindelighed kunne saa ved solid og sikker Anbringelse af deres Midler. Man har allerede ved Loven af 1868 syndet mod dette Princip, man har nu erkendt, at da Rentefoden var høj, afskar man de umyndige fra at nyde den samme Udgang til at saa en højere Rente, som alle andre Kapitalister have haft. Men nu, da Rentefoden viser Tilbøjelighed til at gaa ned, vil man hyderligere beklippe dem fremfor andre Kapitalister. Det forekommer mig i allerhøjeste Grad uretfærdigt, netop mod umyndige Børn.

Den ærede Folketingsmand for Frederiksberg Amts 2den Valgkreds (S. Hage) udtalte sig i Dag paa en Maade, som overraskede mig noget, thi det forekom mig ikke at være i Samklang med det Standpunkt, som det ærede Medlem plejer at indtage som liberal Økonom, idet han tværtimod gik ind paa Statssocialisme og lignende Forhold, som ellers pleje at være ham en Bederslyggelighed. Han gik ud fra som en given Sag, at den almindelige Rentefod nu kun var $3\frac{1}{2}$ pCt. Jeg kan aldeles ikke være enig med ham deri. Det ærede Medlem gik ud fra, at man nu ikke kunde saa 4 pCt. i Rente for en god og solid Anbringelse. Jeg tror, det er ganske urigtigt. Man kan ikke dømme fra, hvad der gælder om løse Bankmidler, der søges anbragte for en meget kort Tid, og som man vil have til Disposition med det kortest mulige Barsel, og saa til de Midler, der anbringes til varigt Udlaan i gode Prioriteter i faste Ejendomme. For disses Bedkommende er det for mig